

hvorfor jeg slet ikke kunde være enig med de andre Herrer. Naar endelig den ærede Forslagsstiller har meent, at jeg troede, at nu var der slet ikke nogen Frygt eller Fare hos os, enten hos Forfattere eller Bogtrykkere eller Boghandlere for Processer eller Bøder eller Fængsel, da veed jeg ikke, hvor han har faaet den Tanke, at jeg skulde være saa aldeles blind for Forholdene, thi det følger af sig selv, at jeg veed, den Forordning er til, som jeg ogsaa har sagt, den er til paa Papiret; jeg veed ogsaa, at den kan sættes i Kraft, det har jeg jo tilstaaet, jeg har kun sagt, hvad jeg i denne Henseende trostede mig ved, og jeg har kun sagt, at efter min fulde Overbeviisning var det langt bedre, at lade den sætte i Kraft, forsaavidt som Regeringen kan sætte den i Kraft, baade efter deres egen Bekjendelse og Udsagn, efter Grundloven og efter Folkets Tankegang under den nærværende Forfatning, heller dette end at antage Noget, der vilde virke i Grunden ligesaa fordærveligt. Andet har jeg ikke sagt, og Andet har jeg ikke villet sige.

Ne: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning til den ærede Producent, at naar han, saaledes som jeg idetmindste opfattede ham, betegner det som en Dyd ved det foreliggende Forslag, at det bestemte udhæver Forbrydelser, som i den nugældende Trykkefrihedslov svæve mere i det uvisse, saa fremgaaer der ogsaa deraf, at en saadan Præciston vil gjøre det til strengere bydende og maaskee til hyppigere Nødvendighed for Justitsministeren i Fremtiden at gjøre Brug af Trykkefrihedsloven. Men man dømme nu om Trykkefrihedslovens Bestaenhed som man vil, saa troer jeg dog, at den Lov altid er det Bedste, som i Tilstandene meest befordrer den virkelige Frihed i Bogvæsenet, i Forfatterskabet og Pressens Udøvelse i det Hele, altsaa den Lov, som ved mindst at komme til Anvendelse sjældent frembringer Collision imellem den offentlige Mening og Anklagemagten. Det har navnlig Englands Historie baade tidligere og til denne Dag viist, at man der netop priser sig i Besiddelse af en

virkelig Trykkefrihedsstilstand, fordi Anklagemagten saa sjældent, saa saare sjældent, skrider til at bringe sin Net i Udøvelse. Jeg for min Deel har derfor ogsaa i forrige Session udtalt de Betænkkeligheder, som jeg netop har ved denne Lov, at den paalægger en for stringent Nødenhed for Justitsministeren, til at bruge Anklagemagten, at den tvinger Anklagemagten til formeget at fremtræde, og jeg troer derfor heller ingenlunde, at dette kan betegnes som Forslagets Lyside eller som Lysiden i den Tilstand, som ved Loven vil fremkomme. Imidlertid troer jeg desværre, jeg maa sige desværre, at Forfatningstilstanden hos os, om end ikke er, saa dog maaskee kan blive saaledes, at det kunde have sine Betænkkeligheder, at lade det blive staaende ved det Nærværende, at der kunde indtræde et saadant Forhold lige over for Pressen, at de enkelte skarper Bestemmelser, som den nuværende Lovgivning endnu har, kunde befrygtes at ville blive bragte i Udøvelse. Jeg troer derfor ogsaa, uagtet jeg oprindeligt er dette Lovforslags Modstander, at maatte indrømme, at vi vel egentlig befinde os i den Nødvendighed, at maatte skride til en fortsat Handling deraf, for at søge en ny, saavidt muligt tilfredsstillende, Lov frembragt.

Dankier: Jeg vil bekjende, at jeg hører til dem, som mene, at det ikke er godt, at der i vor Lovgivning eksisterer Bestemmelser, der betegne en Handling som en Forbrydelse, og at denne Handling ikke destomindre kan begaaes uden at straffes. Jeg mener, at vi ikke i vor Lovbog skulle vedtage andre Bestemmelser angaaende Forbrydelser end dem, som vi erkjende for at være rigtige, og derfor ville vi heller ikke i Presseloven antage andre. Naar da Skribenterne forsee sig imod disse, saa har jeg ikke den Omhed for dem, at jeg skulde ansee det for et Gode, at Loven taug stille, og at de fik Lov til at forsee sig saameget som de ville; thi man skriver jo netop Love for, at Skribenterne kunne vide, hvad de have at rette sig efter, og gjøre de ikke det, maae de selv undgælde derfor.